

SEN RAHAT UYU

Ölümün yaşı var mıdır? Ya da ölüm, yaş tanır mı?

Hayır. Ölümün gözü yaş görmez. Azrail, masumiyeti hissetmez.

Toprağa gömülen her nefeste bir nida yükselir göğe. 1. Dünya Savaşı'nda gözlerinin feri solan her Mehmetçik için iki vaveyla yükselirdi göğe. İlki, bir annenin acı dolu hıçkırığıydı.. İkincisi, tüm dünyada yankılanan "Vatan sağolsun!" cümlesiydi.

On beşindeki Hasan veya yirmisindeki Ali... Sanma ki annen artık bu fani dünyada değil diye senin fedakarlığının sesi göğe yükselmüyor. Aldığımız her nefeste, kalbimizin her çarpışında, bu ülkede senin yaptıkların anılıyor.

Ama üzgünüm yığdım. Senin yaptıklarını bazı kişilere anlatamadığım için özür dilerim. Yaşamaları uğruna canını verdiği bu insanlar, minnet duygusundan yoksun robotlar oldu şimdi. Bu azınlık, her ne kadar azınlık olsa da göğsümü sıkıştırıyor. Senin emanetin olan bu cennet vatana layığıyla bakamıyormuşum gibi hissettiriyor.

Fakat ben ve benim gibi milyonlarca insan gökte dalgalanan bayrağa baktıkça derin bir nefes alıyoruz. Kan kokusu genzimizi tıkıyor, yaşanmışlıklar göğsümüzü sıkıştırıyor. Bu yüce bayrağın endamını gökyüzünden mahrum etmemek için verilen şanlı mücadelenin başrolleri olan sen ve bütün Mehmetçikler, siz hâlâ bizimlesiniz. Sizin vefatınız, bir ölüm değil diriliştir yığdım. Bu vatanın dirilişidir. Sizin geleceğinize mâl olan bu topraklar, şimdi bizim geleceğimize ev sahipliği yapıyor.

Düşündün mü hiç? O cepheye giderken bıraktıklarını düşündün mü? Aileni, arkadaşlarını. Henüz tanışmadığın eşinin hayalini, doğmamış çocuklarını, o çok istediğin bahçeli evi. Ben düşündüm. Ve anladım ki, seni oraya götüren tam olarak buydu. Kendi hayallerini gözün kapalı geride bıraktın, çünkü bu şüheda kokan topraklar senden sonra geleceklerin de hayallerini görmeliydi. Sen benim hayallerim için kurşuna yürüdü.

Şimdi rahat uyu yığdım. Çünkü senin emanetin, benim en büyük servetim.